

„Hledejte především Boží království“

Hošťálková 23. 8. 2020

Písně: 150, 162, 258, 648, 690

Čtení z Písma: Žalm 18, 2-7.17 - 20; ev. Matouše 6, 25-34

Text kázání: ev. Matouše 6, 31 - 34

Milí bratři a sestry,

naš text před nás staví způsob života, který není předznamenáván starostmi a neustálou ustaraností a vybízí nás k tomu, abychom se jej odvážili i my: **„Nemějte starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat.“**

Ptáme se: Je to ale možné? Můžeme si starosti, které provází každý náš všední den odmyslet? Nejsme spíše nuceni, abychom právě k těmto všem starostem velmi soustřeďovali své myšlení? Obejdeme se snad bez jídla, pití, oblečení a mnohých jiných nezbytných životních potřeb? Skutečně - nepotřebujeme se o to starat?

A můžeme se ovšem ptát také jinak: Neznal snad Ježíš normální život? Jak mohl starosti o náš denní život vyřídit jedním mávnutím ruky a odkázat nás na chování „*nebeského ptactva*“!? Byl jeho svět tak odlišný od toho našeho? Postrádají proto jeho slova pro nás dnes na důležitosti? Dříve než se však pustíme do takových soudů a kritiky, podívejme se na tento text trochu blíže a přesněji.

Naše nezbytné starosti a zaopatřování, bez kterého se neobejdeme, Ježíš nijak nezapovídá. Zásadně se však staví proti starostem nepotřebným a tedy zbytečným, které si děláme o naši budoucnost: **„Nedělejte si starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení.“** Jiný překlad se pokouší text přeložit ještě srozumitelněji a výstižněji: „*Nelámejte si hlavu starostí o zítřek; zítřejší den bude mít své vlastní starosti. Máte dost, když nesete zátěž dneška.*“ Ježíš lidi zná velmi dobře; ví, kolik se natrápí starostmi nad tím, co teprve přijít může, a jak se proti tomu chtějí neustále zaopatřovat. Jeho výzva a zároveň nabídka naproti tomu zní: „*Já se o vás neustále starám. Podívejte se přece na nebeské ptactvo! Podívejte se na květiny kolem! Vždyť mi důvěřujte, spoléhejte se na mne - právě tak jako všechno ono stvoření kolem!*“

Vezměme vážně, že máme v nebi Otce, kterému není lhostejné ani nebeské ptactvo - netvoří si žádné zásoby a přece žije. A jestliže je tomu tak, že Bůh své stvoření denně zaopatřuje pokrmem, proč by neměl tím spíše nás opatřit vším, co ke svému životu potřebujeme? Pomysleme přece na bohatství země, ze kterého můžeme neustále těžit. Pomysleme na účinnost a sílu slunce i funkce nejmenších částic - atomů, to vše je nám k dispozici - slouží nám to, chrání nás to, vše udržuje při životě. A navíc - kolik duchovního nadání a obdarování jsme přijali k tomu, abychom mohli ke svému prospěchu využít všech sil přírody! Člověk stále objevuje a vymýšlí nové a nové věci, které po mnoha stránkách vylepšují naše žití na této zemi. Proč si tedy za tohoto stavu věcí ještě vlastně děláme starosti o naši budoucnost!?

Staráme se, protože nevěříme, protože věříme málo. Kdybychom s Bohem počítali a důvěřovali mu, nepotřebovali bychom si tolik starostí dělat. Protože však Bůh hraje v našem životě roli druhotnou, proto v něm starosti zabírají první místo.

Nedostatek, nebo ztráta důvěry, která je schopna spoléhání na Boha, nás pak vede k tomu, abychom se i my hnali za vším pozemským; za hodnotami, které vyznává tento svět. - Sem si dosadme to, okolo čeho se točíme především. Můžeme si ale takovýmto jednáním nějak více zajistit šťastnější budoucnost? Dobře víme, že to možné není. Protože jsme však ztratili ze zřetele Boha, upínáme se k věcem, které se postavily v našem životě na jeho místo. A starosti si pak děláme kvůli tomu, abychom o své těžce nabyté hodnoty nijak nepřišli. To nám nikdy nedovolí, abychom dospěli k pravému pokoji.

Týká se to ale jen nás dnes a dnešní doby? Jistěže ne. Již v první knize Bible se setkáváme s mužem, který se velmi zaměstnával starostí o svou budoucnost a rozmnožení svého pozemského jmění. Byl postaven před volbu: buď život v pravděpodobném strádání v hornaté Judeji, nebo život v dostatku ve městě, které se rozkládalo v nížinách okolo řeky Jordánu. Zvolil si to druhé. Dobře jej známe, jmenoval se Lot a byl Abrahamovým synovcem. Se svým strýcem vyšel z dalekého města Ur v kaldejské zemi. Následoval Abrahama, jemuž Bůh zaslíbil, že mu tuto zemi dá. Dlouho žili ve vzájemné harmonii. Pak se však rozdělili. Lot hledal bohatství a blahobyt. Abraham se naopak všech jistot svého života zřekl. - Vždyť Bůh mu už přece dá, co bude ke svému životu potřebovat. Spoléhá se na něj, důvěruje mu. A v této své důvěře se Abraham nezklamal. Avšak cesta, pro kterou se rozhodl Lot, jej zavedla do nesnází a neštěstí. Přišel o všechno, co měl. Vsadil na falešnou kartu! To ovšem není minulost, děje se to neustále znovu. Kdo se chce zajišťovat a dobře zajistit - snad po pravidle - dosáhne opaku toho, co zamýšlel!

Tímto směrem ukazuje také pád prvního Izraelského krále. Saul - jako král - se začal příliš úzkostlivě starat o to, aby jeho královská pozice zůstala ničím a nikým neohrožena. Avšak všechna jeho aktivita, kterou v této záležitosti vynaložil, byla zcela bezúčelná. Vzal stejně za své, svůj královský „post“ ztratil - a nejen jej. Jinak tomu bylo ale s Davidem, jeho nástupcem. Ve svém mládí se naučil Bohu důvěřovat a této důvěře a spolehnutí na Boha se pevně držel i v době svého kralování nad Izraelem. V jednom žalmu, který mu byl připsán, volá: **„Miluji tě vroucně, Hospodine, moje sílo. Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj, nedobytný hrade!“** (Ž 18, 2-3).

S touto důvěrou v Boha zdolal mnoho těžkých situací. Důvěra v Boha pro něj znamenala více než všechno ostatní, více než všechno, co vlastnil. Pro tuto důvěru se také stal předobrazem a vzorem všech králů Izraelského národa - dodnes neztratilo jeho jméno nic ze svého věhlasu, třebaže i on musel vyznávat nejednu slabost. Úděl obou těchto mužů nám má mnohé co říci i dnes: Kdo jen úzkostlivě dbá na to, aby si zajistil svou budoucnost, ten na tomto přemýšlení dříve nebo později ztroskotá. Kdo však svou důvěru a spoléhání vkládá na Boha, tomu dá Bůh všechno, co ke zvládnutí života potřebuje. **„Proč byste měli zemřít, dome izraelský..., je výrok Panovníka Hospodina. Obratě se ke mně, a budete žít“**, říká prorok (Ez 18, 32).

Známý černošský americký kazatel Martin Luther King pověděl: *„Právě víra nám dává sílu brát na sebe trpělivě každou starost i zklamání, bez ní bychom pozbyli každé naděje.“* Spoléhající, v Bohu zakotvená víra, nám zůstává i uprostřed všech proměn a otřesů života. V něm máme pomocníka, který nás v žádné situaci neopustí. Stojí při nás za každých okolností jako ten nejspolehlivější přítel.

Mnoho lidí na to již zapomělo. Proto si dělají neustále nové a nové starosti. A ty zase formují jejich vidění světa, ve kterém žijí. Cítí se z různých stran ohroženi,

obavy z nejisté přítomnosti a především budoucnosti - „**o zítřek**“, je vedou k tomu, že vrší horu starostí, které je nakonec pohltní a oberou o radost ze života. Nám všem, kteří pod tíží mnohých starostí také trpíme, Ježíš vzkazuje: „*Nedělejte si starosti! - Více důvěřujte!*“ Je nám tím všechno starání zakázáno? To ne.

O jedné starosti máme mít dokonce jasnou představu a nikdy ji neodsunout na vedlejší kolej - a sice: Neztratit se Bohu! Nikdy, nikým a ničím se nenechat připravit o onen bezprostřední a důvěrný vztah - já a můj Pán. Slyšme dobře Kristovu výzvu: „**Hleďte především Boží království a spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.**“ Kdo chce žít bez Boha, zařizovat si svůj život podle svého, ten je předem ztracen; potvrzením toho nám může být i konec Saulův a další mnohé známé příklady z Bible i dějin Kristovy církve - až podnes.

Bible nás ovšem na svých stránkách odkazuje k mnoha velkým vzorům víry. Byli to lidé, kteří své starosti uvrhli na Boha. A on se o ně vždy postaral. Počítejme i my s Bohem jako s živým a věrným, a v důvěře se k němu obracejme - pak můžeme i my počítat s jeho láskyplnou, každodenní péčí. „**Uval na Hospodina svou cestu a slož v něm svou naději, on sám bude jednat**“ (Ž 37, 5).

V písni, kterou budeme nyní zpívat, stojí: „*Můj Ježíš mé jest žití, můj díl a zisk můj jest; jej vděčně vždy chci ctíti a vzdávati mu čest. On nejvyšší jest dání, jež Otec můj mi dal; když on se ke mně sklání tu prchá bol i žal. On král můj, pastýř, spása, on oltář můj i kněz; on obět' má, on krása, on vším mi včera, dnes...*“

Ke slovům této písně je možné říci již jen závěrečné, vděčné:

Amen.